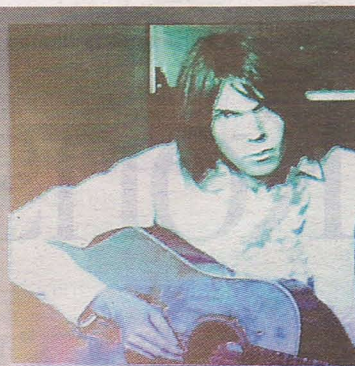

Adam Ross,
Lubben
D-PHIL MADEI

Lokala musikern Carl-Otto Johansson sjunger och berättar om Neil Young på Stensökrogen. FOTO: ANDERS JOHANSSON

En känslig och trovärdig skildring

NÖJET SPANADE IN

Carl-Otto Johansson tolkar Neil Young

Scen: Stensökrogen, Kalmar

Publik: Utsålt

Bäst: Det är härligt nördigt men ändå nåt för alla.

Sämst: Nackspärren man får av att sitta vänd så där snett mot scenen.

För övrigt: Så är stämningen och atmosfären mycket genuin.

Det finns säkert miljoner enklare sätt att tillbringa en lördagkväll på än att tolka, hylla och informera om den mytomspunne rockikonen Neil Young. Knappt någon känd rockmusiker har varit svårare att följa genom karriären. Oberäknelig. Bångstyrig. Fantastisk. Mästerlig. Usel.

Varje ny platta har varit

omöjlig att gissa sig till i förväg.

Men där står han. Carl-Otto Johansson från Kalmar som nått så stora framgångar (Orphan Songs) och gör det möjligt genom att skala bort ytlaget och behålla en liten kärna som är tillräckligt stor för att tillfredsställa de redan invigda och samtidigt stor nog för att göra övriga nyfikna.

Han håller sig mestadels kring de akustiska hitsen. Den mjuka sidan av den enorma låtskatten. Den som kanske varit enklast för mångfalden att ta till sig, älska och leva med.

Carl-Otto Johansson väljer att börja med Helpless och omedelbart försvinner alla tvivel om att han inte skulle vara mäktigt uppgif-

ten att göra Neil Young rättvisa.

Fyndigt och elegant med glimten i ögat berättar han Neil Youngs historia. Från barndomen och de tidiga åren i Kanada. Hur han sugts upp av musiken och så sakteliga tar sina första steg mot vad som skulle komma att bli en av de mest spektakulära karriärer inom rockmusikens alla kategorier.

Vi får följa libbilen han köpte på dess strapatser och där anhalten så småningom ofrånkomligt blir USA. Där allt tar fart på allvar.

Carl-Otto Johansson berättar lugnt och metodiskt med lagom inlevelse och kronologiskt låter han oss följa det fascinerande spåret av Neil Young. Och det hörs att han själv måste ha

lyssnat ohälsosamt många gånger på låtarna. Han gör riktigt fina och trovärdiga versioner.

Jag hinner höra en fantastisk fin och viktig Ohio. En läcker Mr. Soul och en välslipad Cowgirl in the sand. Och det blir riktigt känsligt när han sätter sig ned vid pianot och gör den smäckra balladen Birds.

Han tar tid på sig. Fixar med gitarrerna. Låter det han berättar sjunka in hos publiken. Intressant.

Precis så som man hade önskat att varje historielektion i plugget varit.

TEXT

DENNIS ANDERSSON
dennis.andersson
@barometern.se